
Rosmer János

SZÁZADFORDULÓS HANGULAT

Ez az egész olyan ijesztő, félelemmel tölti el, de mégis vágyik rá, és előbb-utóbb a félelemben köt ki. Nincs sok választása, a csapdák elkerülhetetlenek.

Nem az, hogy esetleg megtudják, sejtik is biztosan, meg a túlzásokból rájöhetnek, ha értik a test szavát. Nem tudják, mit kapnak tőle. Azt az odaadást nem

lehet feledni, s nincs tisztességesebb, belead minden szenvedélyt, hisz csak addig van biztonságban, míg csinálja, s egyre nagyobb biztonságra vágyik.

Szép férfi, harmincas, alapjában véve szétszednék a nők. Le sem veszi a szemüvegét, ahogy csinálja, s minden döféskor azt szeretné hallani: bennem megbízhat, tanársegéd úr.

A SPORT

A sport csak az öltözőig érdekel. A pálya néha-néha mégis lázba hoz, ha látom, mint tölt ki egy teljes, mozgó alakot a férfiaság öntevékeny állaga, ha látom, mint szagzik

a mozgás, s mint permetez illó izzadságszag-párlatot a stadion zöld gyepére a szenvedély, vagy ha netán ölelni kényszerít a közös öröm pár izzó testet.

Elbűvöl, persze, a koreografálatlan lendület, mely mégis oly szabályosan sarjaszt örömet és bánatot, a gesztusok, ha durvák s meztelenek egy picit.

Mindig van kedvenc, persze, több. Szagolni vágysz, érinteni, hallani, hogy liheg, látni átizzadt, vörös mezét, s lassítva elképzelné, ahogy végre leveti.

BIRKÓZÓK

Ezt az egészet lehetetlen leírni, talán Whitman, ő tudná ecsetelni
pár áradó és pár ügyesen magára hagyott szóval, azt az érzést,
ahogy birkózik két kölyök, s érzik, hogy egymásért teszik.

Még csak félig fejlett izmaikra tapad a tengerpart homokja,
ruhát ad rájuk a vakító napban, s hallatlan örömet olt beléjük
a mozgás vadsága: mint egy életre kelt, sokkarú kínai betű,

jelentést visznek a homok füzetébe, a szántások közé,
rendszer a sziklák, a fűcsomók káoszába. Csak együtt betűzhetők ki. Férfias
örömükig nem hatol el a fürdőző lányok önfeledt kacagása.

Kiss Judit Ágnes

BOLOND ISTÓK DICSEKSZIK

Úgyis én leszek a
Legesnagyobb szerző,
Hogy az életművem
Ne maradjon torzó,
Megírok én minden
Színű-szagú verset,
Puha ínycséggé
Párolom a nyersét.

Így leszek majd gazdag,
Aztán világhíres,
Esti fürdöm tejes,
Vajjas meg kefirés.
Bár a könyveimnek
Égbe szök az ára,
Veszi mint a cukrot,
Ki csak ad magára.

Ha sípom pendítem,
Felhők tornyosulnak,
Ha megfújom lantom,
Szélviharok dúlnak.
A folyóknak is új
Írányt szab a dalom,
Minden egyes szavam
Világszavadalom.

PUSZTÍTÓ SIVA ISTEN

Erő bácsi, a vén órás, kinek ott van a boltja a Kerepesi út közelében,
Erő bácsi ma nem nyit ki, pedig a munka előtti a helyiség pultját.
Ott ül a pincésötétben, kuporog a csöndbe fagyott idegenség árcai szélén,
Félretaszítja a kenyeret, a kolbászt, nem kell már a kisüsti, hiába pakolt Eta néni.
Sorban előtte az órák bonyolult szerkezetükkel – mintha pokolgép volna az összes,
Némán, kimeredt szemmel néz, vele hallgat a kozmosz, s úgy figyel, ahogyan árad
Erő bácsi kezéből az apokalipszis, csupa görcs ujjából a világvég.
Hetvenöt év rongyolt idegeivel lökődi előre a végső pillanatot, mert
Ugyanaz a másodperc, ugyanarra időzített mindent, most vár türelemmel,
S Erő bácsi lehuny szemmel már mosolyog a földrengés robajává nőtt ketyegésben.

SZTENDERD

Így alkonyattájt kezdek dzsesszesülni.
Előbb néhány szinkópás átkötés,
úgy tíz felé már fellazul a hangnem,
kromatika tekeredik körém,
majd oldódik, mint szorongás a borban.
Az intonáció lecsúszik rólam,
és elnyúlok egy finom nónakkordban,
mit tágfekvés feszít szét jólesően.
Már önkéntelen törnek fel belőlem
improvizatív sóhaj-futamok,

alulról csiklandoz a walking bass,
tetőtől talpig John Coltrane vagyok,
de csak a dallam, sosem a zenész,
se hús, se vér, már lélek is alig –
merülj belém, és hallgass hajnalig.

TÁNCSZVIT

1

nem harag íze kíséri, ki elhagy,
bosszú szerelmese, ágyasa nem vagy,
sose voltál.

hogya megátkoz is, ő legyen áldott,
hozzon az aszfalt sárga virágot,
valahol járt.

akinek az ölelésem már nem kell,
minden szerelem cinkosa, isten,
te öleld, te karold át.

2

Vegyél engem bal kezedbe,
Ültesd őt a jobb kezedbe,
Kulcsold össze
Két kezedet,
Kérjed értünk Istenedet.

Jézus, látod, mit csináltam,
Nem tudom, mit rejt a vágyam.
Kárhozásom,
Üdvösségem
Mindegy nekem réges-régen.

Ejtsd el úgy, hogy rám zuhanjon,
Derekamba kapaszkodjon,
Hadd vigyem fel
Én a mennybe
Két kezembe, két kezedbe.

3

Arany-ezüst voltam,
Gyémánt lenni vágytam,
Nem olvadni, csak elégni
Narancsfényű lángban.

Rigónak születtem,
Dögkeselyű lettem,
Halott őzek halálbúze
Összecsap felettem.

Nap feljöttét vártam,
Hogy színem meglássam,
Vakítóan fehér vagyok
Atomvillanásban.

ATLANTISZ

Nem lettem vak. S az óvó értelem sem
botlott meg a gyilkos vírusokban,
ahogy látatlan formára gyúrártam
súlytalanságban, anyám-óceánban
kis agyagfigura, a koponya s gerinc
így maradt ép, ha nem is egészen,
a horpadt orrú démon – háromból
kettőt elpusztító – nehéz kezét nem
éreztem meg, kis agyagfigura
súlytalanságban, anyám-óceánban.
Nem lettem néma, szívverésem hallva
sem mélyül ránc az orvos homlokán,
azt a másik pengét félretaszítva
sebhelyet angyal kardja vágott rám.

Nem lettem vak, csak éppen félszemű,
nem béna, csak épp csigolyaszakadt,
ha trapéz-lételemről zuhantam volna,
az értelem hálóján fennakadt
mindig, ki éppen lenni kényszerültem,
s csak a hálóban láttam megkövülten,
hány szál foszlik, hány van hibásan szöve,
s hogy mitől óv meg, sem láttam előre.

Nem lettem... bár a szívem s a szavam...
nem lettem torz vagy nem látványosan,
a sebhelyet is mélyen rejtve hordom,
s már hártvásodik a kérdés: hogyan
és ki döntött így felettem, milyen
milliméterek-másodpercek, ki nem
tartott meg ott, magam kezdetén?
bár azt mondják, bölcs patikamérlegén
kiporciózott szépen jót és rosszat,
rosszból és jóból ő bukkan elő,
kiről azt mondják, mégsem tudom, hogy ő,
kiről azt mondják, mindenkit szeret,
mikor megformált anyám-óceánban,
vesztemre tört vagy védelmébe vett.

Abelardo Castillo

A KIRÁLYNŐ A MAX LANGÉBAN

Szőnyi Ferenc fordítása

A férfi, aki fölfelé lépdél a sötét lépcsőn, nem testes, nincs hideg, szürke szeme, nem hord semmiféle fegyvert a ballonkabátja zsebében, még csak nincs is rajta ballonkabát. Egy gyilkosságot megy elkövetni, de ezt még nem tudja. Középiskolai matematikatanár, otthon van, a saját házában, most jött haza a Sakk-körből, és pillanatnyilag egyetlen dolog foglalkoztatja. Mi történik, ha a Max Lange-támadásban a világos módosítja a játszmat, és a tizenegyedik lépésben közvetlenül a g4-re lép a gyaloggal. Hova megy a királynő? Tényleg, hogy lehetne űzőbe venni azt a királynőt, és megakadályozni, hogy a sötét király elsáncoljon a hosszú oldalon? Meg kell mondanom, hogy az illető sohasem tudta megnyugtatóan megoldani a problémát; és azt is meg kell mondanom, hogy az az illető én voltam. Beléptem a dolgozószobámba, és felgyújtottam a villanyt. A feleségem még nem volt otthon, ami az adott körülmények között jókedvre hangolt. Az ellentéteink olyan tökéletesek voltak, hogy úgy is mondhatnám, egymásnak születtünk. Megkerestem a sakktáblát, megint kiraktam az állást, s egy darabig elemeztem. A dolgozószobámból rá lehetett látni (még mindig rá lehet) a hálószobánkra: a rendetlenségből ítélve Laura sietve öltözött fel, vagy öltözködés közben az utolsó pillanatban meggondolta magát, és egy másik ruhát vett fel. Hova megy a királynő? Minden sakkjátékos tudja, hogy sokszor világosabban képes elemezni egy állást, ha nem látja maga előtt a bábukat. Felálltam, és a *secrétaire*-éhez mentem. Nem volt bezárva. Gépiesen kinyitottam, és ott találtam a levél piszkozatát.

Biztos vagyok benne, hogy ha nem gondolkoztam volna a játszma módosításán, meg se néztem volna. Sohasem voltam kíváncsi. Azon az estén döbbsentem rá, hogy a mód, ahogy mások intimitását tiszteletben tartom, már-már öngyilkos tapintatosság. Talán